

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csodálatosan szép királyság, gyönyörű mezőkkel és egy csodálatosan szép palotával. Ennek az országnak az uralkodóját Keresztes Királynak hívták. Egy napon a királynak és feleségének, Vendi Királynőnek két, szép fiúgyermeke született. Az ikrek külsőre tökéletesen hasonlítottak egymásra, csupán egy dolog különböztette meg őket. Az egyiknek tejszőke színű volt a haja, a másiknak viszont koromfekete. Ahogy szépen teltek múltak az évek a két fiú egyre ügyesebb és okosabb lett, mindig együtt töltötték az időt, és kedvenc elfoglaltságuk volt, hogy mindenben versengtek egymással. Ki tud nagyobbat ugrani, ki tud magasabbra mászni, ki tud messzebbre hajítani egy követ, ki tud szebben írni, ki tud több csokis palacsintát enni. Szóval mindenben versengtek egész gyermekkorukban, és akárhol is jártak a királyságban vagy a palotában, mindig megtalálták a módját, hogy valamilyen összemérhessék az ügyességüket. A palotát, amelyben éltek magas várfalak vették körül, és a palota négy sarkában erős bástyák álltak. A két fiú, Rubin és Stein sokszor felszaladtak a lépcsőkön a bástyatorony tetejére. Az egyik ilyen alkalommal éppen azon versengtek, hogy melyikük tudja megszámolni, hány lépcső vezet a toronyba. De ahogy az a legtöbbször lenni szokott, egyforma ügyesnek bizonyultak. Mind a ketten meg tudták számolni, hogy 64 lépcsőn lehet oda feljutni. Szóval így nőttek növegettek, egymással versengve, mígnem szép daliás fiatalemberekké cseperedtek.

Amikor az öreg Keresztes Király úgy érezte, hogy már nagyon fárasztó számára az ország ügyeinek intézése, úgy döntött, hogy visszavonul a tróntól és az egyik fiára bízta az uralkodást. Igen ám, de melyikre, hiszen egyformán szerette őket, és mindkettőjükből egyformán jó uralkodó lehetett volna. A király sehogy sem tudott dönteni, a két fiú pedig elhatározta, hogy ezúttal is versengéssel döntenek el, melyikük a jobb. Mindenféle versenyt kipróbáltak, futottak, úsztak, vívtak, de csak nem tudott egyikük sem a másik fölé kerekedni. Ekkor aztán elhatározták, hogy ha már az ország vezetése lesz a feladatuk, úgy döntenek el, hogy melyikük alkalmasabb a feladatra, hogy sereget toboroznak maguknak, és hadvezérként mutatják meg, hogy melyikük ért jobban az irányításhoz, és melyiküknek jár jobban az agya. Hogy ne tudja testvére kipuhatolni a haditerveit, a koromfekete hajú Stein úgy döntött, hogy épít magának egy saját palotát az ország másik végében, és ott készíti fel a hadseregét. Így is tett. Amikor elkészült a palota, a várfalakkal és a bástyákkal, Stein bevonult a katonáival, és naphosszat gyakorlatoztatta őket, hogy megtalálja a legjobb haditervet. Azt is kigondolta, hogy hogyan álljon fel a hadsereg, hogy a katonák minél jobban védeni tudják egymást. Előre álltak a gyalogok, akik csak lassan tudtak haladni a pajzsukat maguk előtt tartva. Mögöttük a tisztek, a két szélen az ostromtornyokkal, mellettük a lovas huszárokkal, a kiskirály és a királynő mellett pedig a gyors futókkal.

Eközben persze Rubin is kidolgozta a maga haditerveit, és mivel sok mindenben hasonlóan gondolkodott, mint testvére, ő is ugyanúgy állította fel a hadseregét, amelyben minden katona világos egyenruhát viselt, Stein sötét egyenruhás katonáival szemben.

A harc sokáig tartott a két fiú között, mivel azonban testvérek voltak, és szerették egymást, megparancsolták a katonáiknak, hogy az ellenfél kiskirályát nem bánthatják. Amikor valamelyik kiskirály, Rubin vagy Stein bajba került, a katonáknak azt kellett kiáltani „Sakk!”.

A csaták váltakozó szerencsével zajlottak, olykor Rubinnak sikerült ravasz csellel becsapni a testvérét, olykor pedig Stein járt túl az ő eszén. A csaták között, a pihenést jelentő békeidőben pedig Stein a kíséretével gyakran el látogatott a szülei palotájába, ahol mindig örömmel fogadták.

Egy hideg téli estén is éppen a régi palotában töltötte az időt, de olyan sokáig elhúzódott a vendégeskedés, hogy a szokások szerint megint eljött volna a csata ideje. Ekkor Stein azzal az ötlettel állt elő, hogy ne menjenek ki a fagyba, hóba küzdeni egymással, hanem készítsenek fából egy kis csatamezőt, faragják ki fából a hadseregüket és a meleg kandalló mellett gondolkodva, az asztalnál versengjenek tovább. Így is tettek. Fából készítettek egy lapos táblát, amit felosztottak mezőkre, és hogy az egymás melletti mezőket meg tudják különböztetni felváltva világosra és sötétre festették őket. Majd kifaragták a hadsereg figuráit, és ezeket a bábokat szépen felállították a tábla két szélén, mint ahogy az igazi hadsereg is felsorakozik csata előtt. Kezdetben sorsolással döntötték el, hogy melyikük kezdje a játékot, de aztán úgy döntöttek, hogy jobb, ha mindig a világos sereget illeti meg a kezdeményezés. Így mindig Rubin tehetett meg a nyitólépést. A játék nagyszerűen bevált, mindketten úgy érezték, hogy épp olyan sokat kell gondolkodniuk a megfelelő lépés megtételén, mintha igaz hadsereget vezetnének. A játszmák végén mindig kézfogással köszönték meg egymásnak a játékot, és hosszasan beszélgettek róla, hogy melyikük dolgozott ki jobb haditervet a táblánál, és vezette ügyesebben a bábjait. A játékot sakknak nevezték el, és olyan sokat tanultak a játszmák során, olyan okosak és ügyesek lettek, hogy úgy döntöttek, már nem a királyságért versengenek tovább. Szépen megfelezték az országot, és mindketten nagyszerűen irányították a saját birodalmuk ügyeit. A sakkozást azonban nem hagyták abba, és az asztalnál továbbra is örökké versengő vetélytársak maradtak. A régi palotát, ahol Rubin lakott, Sakkpalotának nevezték el, és szívesen mutatták meg a palota életét minden kíváncsi kisgyereknek.